

THE GILLETTE MAN AND JAPANESE WOMEN

FERDINANDO FREGA

GILLETTE MAN आणि जपानी स्त्रिया

The Art of Attraction · 11

मी नुकताच रोमला पोहोचलो होतो आणि नेहमीप्रमाणे व्हॅटिकनमधल्या संत पेद्रो बॅसिलिकाला भेट दिली. ती माझ्या पहिल्या Gillette सहकाऱ्याला माझी एकमेव आदरांजली होती — तो जो बारा जणांच्या टीमसोबत गालील प्रदेशात काम करायचा, आणि ती टीम सगळीकडे त्याच्या मागोमाग जायची. त्याने आणलेले आकडे असे होते की दोन हजार वर्षांनंतरही Wall Street त्याला आपल्या यादीत बसवू शकत नाही.

मुख्य प्रवेशद्वाराकडे जाणाऱ्या मार्गिकितून मी चालत होतो, सकाळचे अकरा वाजले होते, तेव्हा एका गटाने एका वाक्याने माझे लक्ष वेधले: HELP ME, PLEASE?

मदतीची ती हाक माझ्यासाठी आहे का हे समजेपर्यंतच वेळ मिळाला, आणि वळताना माझी नजर ठळक आशियाई चेहरेपट्टीच्या सहा स्त्रियांच्या नजरेला भिडली: लगेच हसणाऱ्या, प्रसन्न, सुंदर, प्रेमळ, सुसंस्कृत, देखण्या. मला लगेच कळले की त्या चिनी नव्हत्या, बदामी डोळ्यांचे नेपल्सवाले. आणि खरेच, मी WHERE ARE YOU FROM विचारले तेव्हा त्या सगळ्या एकदम म्हणाल्या: I come from Japan. उगवत्या सूर्याच्या देशाच्या स्त्रिया आणि कन्या:

MY JAPAN.

मी हसतो आणि लगेच माझी ओळख करून देतो, बऱ्याच दिवसांत न वापरलेले इंग्रजी झटकून: NICE TO MEET YOU, MY NAME IS FREGA. आणि त्या आपुलकीने, अगदी एका सुरात, समूहस्वरात उत्तर देतात, मला हाक मारत... FREGA SUN.

च्यायला. मी अजून बोललोसुद्धा नाही आणि त्या मला आधीच सूर्य म्हणत आहेत. म्हणून माझा प्रश्न येतो: तुम्ही मला सूर्य का म्हणता? त्या वेड्यासारख्या खो खो हसतात आणि समजावतात की त्यांचा SUN म्हणजे

सूर्य नव्हे तर SAN, एखाद्या व्यक्तीबद्दल आदर व्यक्त करण्याचे त्यांचे सर्वोत्तम रूप. त्या सांकेतिक भाषेत बोलत होत्या.

मग मी मध्ये पडलो आणि इटालियनमध्ये SAN म्हणजे काय ते समजावले: हा शब्द आम्ही कॅथॉलिक संतांना देतो, ज्यांना माता चर्चने संत घोषित केले आहे आणि जे एका अधिक चांगल्या जीवनात गेले आहेत. आणि मला अजून त्या पदवीचा हक्क नव्हता, फक्त एवढ्यासाठी की मी अजून जिवंत होतो.

अहो. सगळ्या वेड्यासारख्या हसत होत्या.

आणखी काय करावे किंवा बोलावे मला कळना. आधीचे त्यांचे HELP ME PLEASE नाहीसे झाले होते, पण मी एका विशेषाधिकाराच्या जागी होतो आणि जगातल्या कशासाठीही ती जागा सोडली नसती: स्त्रियांचे मन.

सगळ्यात मोठीने माझा हात धरला, माझ्याकडे पाहून हसत राहिली, आणि मला तिच्या आणि इतरांच्या मागे पायला सांगितले. आम्ही बाहेर पडण्याच्या दिशेने निघालो. मला वाटले हा माझ्या गालीलच्या सहकाऱ्याचा आणखी एक विनोद आहे. पण आम्ही जात कुठे होतो?

काही रस्ते, काही आडगळ्या, आणि आम्ही एका रोमन ट्रॅटोरियात पोहोचतो, जिथे त्या मला जेवायला बोलावतात. मी चकित आणि भरावलेला आहे, पण हे सगळे एकाच कारणासाठी घडते: जपानी स्त्रियांकडे रडार असते, जगातल्या सगळ्या स्त्रियांसारखे, पण त्यांचे रडार सामुराईच्या संस्कृतीने वेगळे जुळवलेले असते, जिथे प्रत्येक जीवनाआधी ते संहिता ठेवतात. हो, तुम्ही बरोबर ऐकले. आम्ही रोममध्ये, इटलीत आहोत, पण त्या ट्रॅटोरियाच्या आत त्या मला सांगत होत्या: WELCOME TO JAPAN.

आम्ही एका काटेकोर गोल टेबलाभोवती बसतो. आम्ही सगळे एकमेकांच्या चेहऱ्याकडे पाहतो. इटालियन खानावळीत असा टेबल सहसा नसतो, पण कदाचित त्यांनी नेमक्या याच कारणासाठी तो निवडला असावा.

त्या विचारतात माझे वय किती, मी काय काम करतो, मी इटालियन आहे का, माझे लग्न झाले आहे का, मला मुले आहेत का. आणि मी एका प्रश्नाने

उत्तर देतो: जपानमध्ये पोलीस चोरांची चौकशी अशीच करतात का?

पुन्हा हास्याचा स्फोट. पण त्या जिज्ञासू आहेत, त्यांना जाणून घ्यायचे आहे, आणि त्यांना न विचारता घ्यायचे आहे: त्या जगाच्या स्त्रिया आहेत.

मी त्यांना सांगतो की मी एक संज्ञानात्मक चोर आहे. इटलीत ती भूमिका आम्ही ज्यांना rubacuori म्हणतो त्यांच्याकडे जाते, हृदयचोर, जे नेहमीच क्लासिक लॅटिन लव्हर नसतात. ते पन्नासच्या दशकात चालायचे; आता त्यांची मुदत संपली आहे, दह्यासारखी.

हास्याचा स्फोट, पण त्या विनोदांवर हसत आहेत, माझ्या अविर्भावावर, की हे फक्त सौजन्य आहे, हे मला कळत नाही. मग गटातली सगळ्यात मोठी, जणू माफी मागितल्यासारखी, त्यांच्या वागण्याचा खुलासा करते आणि मला जपानी संस्कृतीची एक झलक दाखवते, आणि तिथेच मला कळते की मी आयुष्यात ज्या घरांमध्ये ये-जा केली त्यापैकी एका घरात आहे.

ती सुरुवात करते की त्या पाण्यात उतरण्याआधी कलकलाट करणाऱ्या सहा मूर्ख बदके नाहीत: हसू म्हणजे आनंद, हर्ष, आदर, केवळ एक भावनिक वैशिष्ट्य नव्हे.

त्यांच्या प्रश्नांची उत्तरे हवी असण्यात त्या जराही माघार घेत नाहीत, म्हणून मी त्यांना सांगतो की मी एकसष्ट वर्षांचा आहे, माझे लग्न झाले आहे, मला तीन मुले आहेत, आणि माझ्या बायकोशी माझा 1993 पासूनचा एक करार आहे जो मला जगात कुठेही साखरपुडा करू देतो, फक्त एकाच अटीवर: तो ठरावीक मुदतीच्या करारावर असावा, आणि कोणालाही मुले न देता.

मला वाटले हसू पुन्हा उजळेल, पण जणू जादूने ते नाहीसे होते, आणि प्रत्येक चेहऱ्यावर गंभीर आवृत्ती येते, इतकी की मी विचार करतो माझे कुठे चुकले.

गटातली सगळ्यात मोठी जवळ झुकते आणि तत्परतेने मला सांगते की त्या तीस दिवसांपासून इटलीत आहेत आणि अनेक लोकांना भेटल्या आहेत, पण कोणीही इतक्या बौद्धिक प्रामाणिकपणे वागले नाही. थोडक्यात: एक प्रशंसा.

माझ्या आयुष्यात मी कधी भरकटलो नाही, माझ्याच व्यक्तिमत्त्वाशी कधी संघर्ष झाला नाही, किंवा कोणत्याही अहंकाराला उत्तर द्यावे लागले नाही. पण मला माहीत होते की त्या नेमक्या क्षणी मी संज्ञानात्मकदृष्ट्या फुजी पर्वताच्या शिखरावर होतो, फक्त चुकीच्या बाजूला, एका रोमन ट्रॅटोरियाच्या आत.

माझे झटपट चिंतन विरतेही न विरते तोच सगळ्यात लहान माझ्याकडे वळते आणि म्हणते: Mr. Frega Fuji. आणि मी: minchiaaaaa.

मी तिच्या नजरेत, तिच्या डोळ्यांत तिला शोधतो, आणि तिला प्रेमाने सांगतो: लाडके, फुजीसाठी धन्यवाद, पण आता मला निघायला हवे, वेळ निघून गेली आहे. पण निघण्याआधी मी टेबलावर माझी gillettenarrative.com ची नॉन-बिझनेस कार्ड ठेवतो, प्रत्येकीसाठी एक.

त्या थक्क होतात. त्यांना ती साइट माहीत आहे. सगळ्या जपानला ती माहीत आहे; जगात ती सर्वात आधी त्यांनीच शोधली. कदाचित आताच मला त्याचे कारण कळते.

माझ्या वडिलांनी मला दिलेले संकेत: ते कधी जपानला गेले होते का, हे त्यांना विचारण्याची संधी मला कधीच मिळाली नाही, पण एका गोष्टीची मला खात्री आहे. त्या सहा स्त्रियांनी ते संकेत उलगडले, आणि शांतपणे आपला निर्णय दिला.

मी निघतो. त्यांच्या जेवणासाठी मी टेबलावर थोडे पैसे ठेवतो, आणि त्या सगळ्या एकत्र रडताना दिसतात. मला वाटते त्या दुखावल्या आहेत, कारण मी त्यांच्यापैकी कोणाशीही साखरपुडा केला नाही. उलट, त्या सगळ्या एका सुरात निरोपाचा हात हलवत म्हणतात:

ciao gillettenarrative

Ferdinando

तो आता विकत नाही. तो सांगतो.
आणि तो हे फुकट करतो, त्या स्त्रियांसाठी ज्या त्याला खरोखर पाहतात —
ज्यांना त्याने आजवर कधीच काहीही अर्पण केले नव्हते.

जगातल्या स्त्रियांना वंदन.
पुरुषाचे यश नेहमीच, आणि फक्त, त्यांच्या बाहूंत धूनच गेले आहे.